

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 7. szám. 2017. április 1.

Ára 0,80 lej

A nagypénteki kereszt: mindennapjaink erőforrása

Keresztyén tanításunk értelmében megváltásunk középpontjában a nagypénteki kereszt áll. A kereszt – nem úgy, mint jelkép, hanem mint valóság: két összezácsolt gerenda, amelyre Jézus Krisztust rászegezték. A kereszt: bitófa. A ke-

resztre feszítés: rettenetes halálom. A Golgota: a szenvedés helye. Jézus halálára úgy kell tekintenünk, mint történelmi eseményre. Nem pedig úgy, mint vallásos szimbólumra vagy időtlen mítoszra. A zsidók és a rómaiak nem gondolhattak arra, hogy a kereszt valaha is kapcsolatba kerülhet megváltásunkkal.

A kereszt áll az apostoli bizonyágtétel középpontjában is. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről” – írja Pál apostol. Jézus szenvedése és halála: harc, küzdelem a sötétség hatalmával. Ő nem emberek ellen küzdött, hanem az emberekért. Igazi ellensége a bűn, a döntő küzdelem pedig a kereszten folyt.

Pilátus híressé vált mondása – íme, az ember – ma is időszerű. Mert Krisztus szenvedésében, megaláztatásában, igaztalan vádoltatásában – mintegy tükörben – az örök embert láthatjuk. Magunkat is. Íme, az ember, aki erre képes, aki nem tud felülemelkedni önmagán. A Heidelbergi Káté ezt a gondolatot így fogalmazza meg: „annyira megromlottunk-e, hogy a jóra egyáltalán alkalmatlanok vagyunk, minden gonoszra pedig hajlandók? Bizonyára úgy van, hacsak a Szentlélek újjá nem szül bennünket”.

A nagypénteki kereszt szenvedéstörténetében látszólag a bűn győzedelmeskedett. Kívülről nézve úgy tűnhet, hogy a bűn és halál erői átvették a dolgok irányítását. Belülről nézve azonban nyilvánvaló: Isten üdvözítő tervében, örök tanácsvezetésében már eleve benne volt a nagypénteki kereszt. „Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?” – idézi az evangélista a feltámadott Jézus szavait.

Bányai László

(Folytatása a 2. oldalon)

Közelebb Istenhez – kerékpártúra az Alpokban

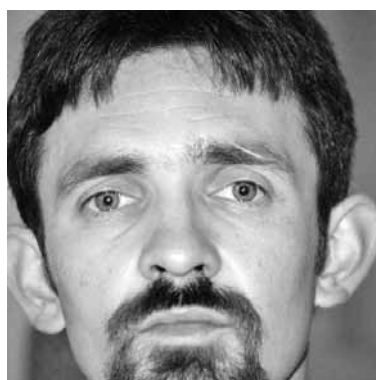
A reformáció emlékére erdélyi lelkipásztorok bicikliznek Svájcban

Egy ötletből terv született. A tervet pedig igyekszik megvalósítani Gede Csongor, a kolozsvár-monostori gyülekezet egyik lelkipásztora, aki társaival együtt a reformáció jubileumi évében svájci biciklitúrára szánta el magát. A kezdeményezésről és a célokról az Agnus Rádiónak és lapunk olvasóinak számolt be.

– Tavaly megfogalmazódott bennem egy gondolat: mi lenne, ha a jubileumi évforduló alkalmából 500 km-t bicikliznénk? És hol máshol, ha nem éppen Svájcban? Hogy ne legyen magánakció, próbáltam lelkipásztor-kollégákat meggyőzni arról, menjünk együtt. Ez rendhagyó módja lenne annak, ahogy mi a reformáció 500. évében őseinkre emlékezünk. Régebb csupán terv volt, de június 19–30. között – ha Isten megsegít – már valóság lesz: 500 km-t biciklizünk Baseltől Genfig.

– Kikből áll a csapat?

– Tíz erdélyi lelkipásztorból: Batizán Attila (Szentgerice), Császár Béla (Magyarózd), Kovács

Szabolcs (Nyárádszentimre), Les Zoltán (Marosvásárhely), Szántó Mihály (Mezőbodon), Szász Lóránt (Farcád), Tökés Attila (Geges),

(Folytatása az 5. oldalon)

A keresztyénüldözés aktuális formái és okai

A nemzetközi Open Doors szervezet nyilvánosságra hozta jelentését a keresztyénüldözés 2016. évi világhelyzetéről. Minden évben beszámolunk olvasóinknak a legújabb számokról, amelyek nem-hogy csökkennének, hanem évente emelkednek. Ma már azt kell írunk, hogy a világon több mint 200 millió keresztyén él üldözött helyzetben.

A kutatás során 50 országban végeztek felmérést. Az országokban, ahol a keresztyénüldözés változatos formáival találkozunk, mintegy 4,8 milliárd ember él. Az üldözött, intoleráns országok területén a népességnek összességében mintegy 5 százalékát alkotják a keresztyének. Helyzetük az utóbbi években egyre inkább lejtőre került. A trend okai között az elmúlt évek néhány új jelenségét érzékelteti a jelentés: a politikai helyzet változásai, különösen is az arab tavasz eseményei, valamint a szíriai és az iraki polgárháború; az Iszlám Állam (IÁ) durva fellépése. Ázsia bizonyos országaiban legújabb jelenségként az, hogy felerősödően van a vallási nacionalizmus, aminek elsősorban a hindu, buddhista és iszlám

országokban látjuk kemény, egyre gyakoribb jeleit.

A jelentések és elemzések részletesen igyekeznek feltárni egy-egy adott területen a keresztyének helyzetét. A kérdőívek a következőket veszik figyelembe: magánélet, családi élet, társadalmi élet, egyházi élet, az állam viszonya az egyházzal. A jelentések felmérik a fizikai és a pszichikai nyomásgyakorlás, erőszak eseteit is.

Az Open Doors célja az, hogy évenkénti elemzéseivel felhívja az egyházak, a média, a politika és a társadalom figyelmét a világszerte legüldözöttebb közösségekre, a keresztyénekre.

dr. Békefy Lajos

(Folytatása a 7. oldalon)

Tanulságos igék

A hitről (V.)

Kitartás a hitben

Ezért álljatok meg abban a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított minket, és ne engedjétek magatokat újból a szolgaság igájába fogni.

(Gal 5,1)

A hit nem egyszerű dolog, sokszor szembe kell úszni az árral, meg kell tagadnunk magunkat. Mindez azzal a veszéllyel jár, hogy a hitéletben is el lehet bukni. Természetünkönél fogva olyanok vagyunk, akik mindig a könnyebb utat szeretnék választani. A hit útja azonban olyan, amelyen Isten dicsősége van a középpontban. A hit kemény harcot jelent, ezért nem magától értetődő, ha valaki mindvégig kitart, megmarad a

Varga László: Prédikációk 1990–2010 között

Varga László újabb kötete továbbra is megvásárolható egyházkerületünk iratterjesztésénél. Az egykor Marosvásárhelyen szolgáló lelkipásztor az 1990–2010 között elhangzott prédikációiból nyújt egy csokrot az olvasóknak. Akik ismerik a szerzőt, tudják, hogy Varga László igehirdetéseit mindig hitelesek és olvasmányosak, ugyanakkor hitünk és nemzetünk épülésére szolgálnak.

A nagypénteki kereszt: mindennapjaink erőforrása

(Folytatás az 1. oldalról)

Jézus helyettem, miattam, érettem halt meg. A nagypénteki kereszten elégtételt nyert Istennek a bűn feletti jogos haragja. Így töltötte be Krisztus Isten akaratát. Így vált valóra az ószövetségi prófétái jóvendöls. „Igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli”. Jézus a bűnös embernek kegyelmet szerezvén a kereszten mutatta meg a megbékélés útját.

hit útján. Persze a kitartás sem a mi érdemünk, hanem ajándék. De ebbe Isten a mi felelősségünket is bekapcsolja, ezért a Szentírás tele van olyan bátorításokkal, intésekkel, amelyek mind a kitartásra buzdítanak. Mert csak az üdvözül, aki mindvégig állhatatos marad.

A kitartásra való buzdítás nemcsak azért olyan fontos, mert mi gyenge, bűnös emberek vagyunk, hanem azért is, mert a kitartás szükséges ahhoz, hogy életünk jó gyümölcsöket teremjen, és hasznosak tudjunk lenni embertársainknak. De azért is fontos, mert a hitben való kitartással óriási bajok vannak. Talán soha sem hagyták el annyian a hitet, sokan már az egyházat is, mint épp a mi időnkben. De ha papíron még tagjai is sokan az egyháznak, a gyakorlati életben a hit sokak számára már semmit sem jelent. Nem határozza meg életünket, döntéseinket.

A hitben való kitartás hiánya a hitetlenségben való megkeményedést jelenti. És ez már Isten ítélete a hitet elhagyó emberen. Nem lehet eléggé hangsúlyozni: a hit dolgában nincs közömbösség, mert az megszorítja Isten Szentlelkét. A hitetlen embertől Isten visszavonja a Lelkét.

Akik azonban hűségesek maradnak, azokat Isten megáldja. Gondoljunk az első három évszázad keresztyéneire, akik életük odaadásával is kitartottak: vérük magvetés lett az egyház számára. Vagy gondoljunk a reformáció idejére. Micsoda erőt jelentett a gályarab lelkipásztorok kitartása, akik vérzivataros időkben sem tagadták meg hitüket, s készek voltak a legnagyobb szenvedésre is. Édesapám, aki szintén hat és fél évet szenvedett hitéért a kommunizmus szörnyű börtöneiben, többször mondta: az első keresztyének s a magyar gályarab lelkipásztorok kitartása nekik sokat segített, hogy azokban a rettenetes időkben kitartsanak. A kitartás tehát olyan csatorna, amelyen át mennyei áldások szállnak ránk a mennyből.

A hitben való kitartás sokszor azt jelenti, hogy el kell fogadnunk Isten gondolatait, amelyek egészen mások, mint a mieink. Őt senki sem befolyásolhatja akaratában. De mégis azt ígéri, hogy azokat gazdagon megáldja, akik mindvégig hűséggel engedelmeskednek neki. Ennek pedig megvannak a maga próbái. Isten a Sátánnak ebben bizonyos mértékig szabad kezet enged. Bizonyára azért, mert tudja, hogy mi ebben meg tudunk állni azzal az erővel, amit ő ad nekünk. De mi van akkor, amikor az ember

Ma Krisztus keresztje előtti megállásunk kettős hatást kelt bennünk: összetör és felemel.

Összetör, mert szépítés nélküli önismeretet ad. Itt ismerjük fel önmagunk bűneit. A nagypénteki kereszt összetöri az embert: büszkeségében, gőgjében, szeretetlenségében, hamisságában, fennhéjázó magatartásában. Csak alázattal és bűnbánattal állhatunk meg a kereszt előtt.

Felemel, mert tekintetünket az égre emeli. Megmondja nekünk, hogy minden áldás felülről jön. Megmutatja, hogy ami jót mi nem tudunk megtenni, azt Isten már elvégezte értünk Jézus Krisztusban. A nagypénteki kereszt a mi mindennapi kereszthordozásunk erőforrása.

elbukik? A Szentírásban sok ilyen figyelmeztető példát olvashatunk: gondoljunk Dávidra vagy Péterre. Ők mindketten csúfosan elbuktak, de Isten kegyelme nem bukott el, és az a csoda, hogy ők fel tudtak kelni, és utána állva tudtak maradni a hit útján.

A kitartás Isten ajándéka, de az ember felelőssége is, mind a kettő egyszerre igaz, a kettőt nem szabad egymással kijátszani. Isten felől ajándék, a mi oldalunkról nézve pedig felelősség. Ebben Isten adja nekünk az erőt, de azt nekünk szüntelen kérni kell. Így tapasztaljuk meg azt, amit Pál is átél: amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. Mi szilárdan hisszük, hogy azért tudunk kitartani a hitben, mert Isten erre választott ki. Mi ebben találjuk meg nyugalomunkat. Aki nem hisz az isteni kiválasztásban, elhivatásban és küldetésben, az nem fog kitartani a hitben.

Pál ebben az igében a galatákat inti, hogy maradjanak meg abban a szabadságban, amire Isten elhívta őket. Miért? Azért, mert a gyülekezetben olyan törvényeskedő emberek érkeztek, akik azt állították, hogy a keresztyénség lényege a mózesi törvények betartása, s főleg a körülmetélkedés. E tanítás veszélyes volt, mert Krisztus váltsága helyett emberi cselekvést tett az üdvösség fundamentumává. Ha az ember saját erejéből üdvözülni tud, akkor miért kellett Krisztusnak meghalnia? Ő annyira tökéletesen véghez vitte üdvösségünket a kereszten, hogy nekünk ahhoz semmit sem kell hozzátennünk. Ez az egyetlen szilárd alap, amelyen hitünk megállhat. Aki úgy gondolja, hogy ő is hozzá tud tenni az üdvösséghez, az Krisztus dicsőségét rabolja meg, de magát is megfosztja a kegyelemben való örvendezéstől.

A hitben való kitartásnak sokféle veszélye van. El lehet bukni bűnökben, el lehet bukni úgy, mint Démás, aki a jelenvaló világot jobban szerette, mint Krisztust, el lehet bukni úgy, hogy különféle tévtanítások hálójába keveredünk. Ezért fontos, hogy soha ne bizakodjunk el. Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék – inti az apostol a korinthusiakat és természetesen minket is. Soha ne bizzuk el magunkat, hogy mi már szilárdan állunk. Ne magunkban bízunk, hanem Istenben, aki kiválasztott és elhívott minket Krisztus által. Ha ezt tesszük, akkor nem fogunk elbukni, akkor mindvégig ki fogunk tartani a hitben.

Lőrincz István

Sorstalanság?

Sorstalanság, Kertész Imre – valljuk be, olyan cím és név, amelyről az erdélyi átlagember egy jó darabig keveset hallott. Aztán berobbant a köztudatba, hogy a könyv írója az irodalmi Nobel-díj kitüntetettje lett. Büszkék vagyunk rá, mert újra tudatosította a világban a magyar irodalom nemzetközi színvonalát. Az erdélyi magyar sorstalanság kiváló írója, Wass Albert nem kapta meg e rangos elismerést. A *Kard és kasza*, *Mire a fák megnőnek*, *Adjátok vissza a hegyeimet* és még számtalan erdélyi témájú könyv szerzője úgy halt meg, hogy sohasem láthatta viszont szeretett hazáját, Erdélyt. Ráadásul egyik legnagyobb nemzeti elkötelezettségű írónkra rásütik a háborús bűnös bélyeget, és jogilag egy sorba taszítják a tömeggyilkosokkal, az emberi szenvedés, a gyász, a legváltozatosabb megaláztatások bajnokaival.

„Nincs oly erő, mely útjába állhatna hótiszta szavaknak és ne engedné, hogy kezét nyújtsa, ha kell, magyar a magyarnak” – vallotta Wass Albert. Sajnos a politikai osztály jelentős része nem áll ki a halálában is üldözött erdélyi magyar író mellett. Nyíróvel együtt még a tankönyvekből is törölni akarják a nevét. Szabó Dezső aggódó kijelentése – minden magyar felelős minden magyarért – na-

gyon időszerűvé vált az összmagyarság számára. De különösen érvényes az erdélyi magyarok és kijelölt politikusaink számára is. Helyrehozhatatlan bűn lenne, ha most a magyar–magyar hatalmi harcok, egyéni, illetve pártérdek miatt

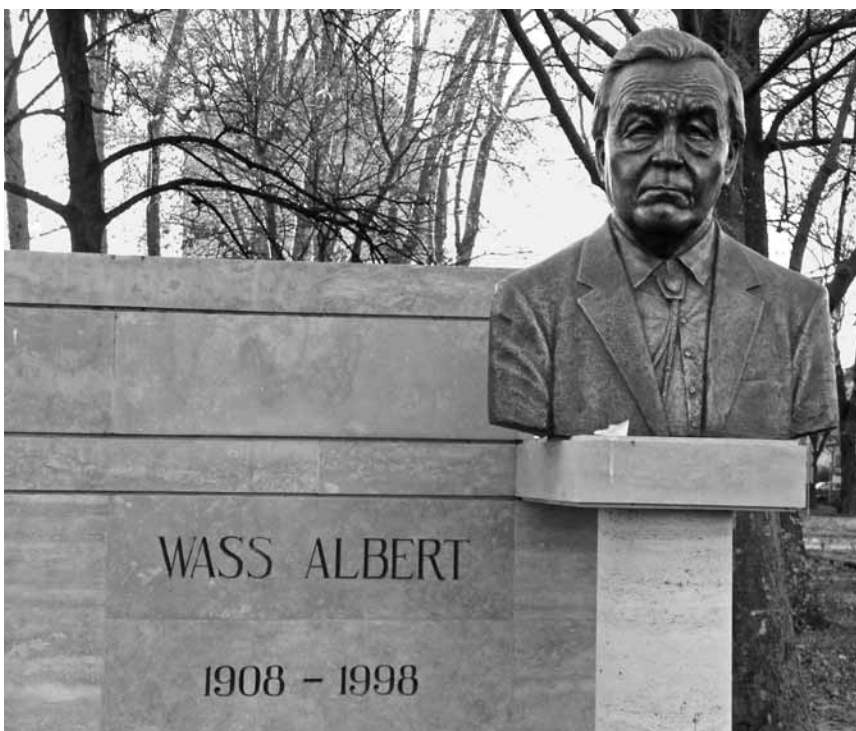
zetőinek egyöntetű állásfoglalására lenne szükség a kifosztott, megtagadott Kárpát-medencei magyarság mellett. Ma, amikor ismételen nemtelen nacionalista támadások ösztüzébe került nemzetünk, amikor minden szinten megalázzák, sőt el akarják tüntetni nemzeti identitásunk szimbólumait, a legfontosabb a közösség egységének a kialakulása, egymás tisztelete és az alkotó munka megbecsülése.

Szeressétek egymást, magyarok! Szűnjenek meg az ellentétek. Legyenek végre közösek a célkitűzéseink. A jót hozzuk ki egymásból, ne a rosszat! Ne féljete, magyarok! Bízunk benne, hogy az író álma, a nagy négyes: igazság–szépség–jószág–szeretet, amelynek életét szentelte, rövidesen megvalósul, és elnyeri méltó helyét a nemzet nagyjainak panteonjában.

A marosvécsi Wass Albert-sír a megmaradás szimbóluma marad, még akkor is, ha örökös lakóját a törvény erejével üldözik, még akkor is, amikor az idegen erővel együttműködő magyargyűlölők az erdélyi magyarság szétverésén munkálkod-

nak, amikor megtagadják a múltat, amikor a magyarság hiteles képviselőinek nem jár szobor, mert sokat próbált nemzedékünkben töretlenül megmaradt az ősi hitvallás: magyarnak lenni nem faji kérdés, hanem erkölcsi magatartás.

Zsigmond Sándor
Sepsikőröspatak

Wass Albert szobra a zalaegerszegi Dózsa-ligetben

eljárásaink történelmi lehetőségeinket: Erdély kulturális és gazdasági feltámadását, valamint a sorstalan magyar nemzet lelki egyesülését.

A Wass Albert-megemlékezések során bizonyossá vált, hogy a civil társadalomnak, a nemzeti értékek iránt elkötelezett ifjúsági szervezeteknek, de legfőképpen a magyar pártok ve-

Egy édesapa vallomása

Hitetlen, az egyházzal mit sem törődő szülők gyermekének lenni az egyik legnagyobb fájdalom. Ilyen körülmények között hitre jutni nem csekély feladat...

Ottó nemcsak otthon szívta be az egyházellenesség levegőjét, hanem még az iskolában is, a kommunista világban. Bár a kötelesség tudata meggyökerezett benne, azontúl a vallás semmit sem jelentett számára. A politika érdekelte és az üzleti élet.

Megházasodott. Naplójába ezt írta róla: „kedves, jó gondolkodású, erkölcsös leányt kaptam feleségül, holott én csak szépséget és pénzt kerestem. Gyermekünk nevelésében mind jobban és jobban kiéleződött életelveink mélységes ellentéte.”

Hogy áldozatos lelkű felesége mit ért el a nevelésben, azt főként a legkisebb gyermekük további élete mutatja. Miközben a nehezen felfogható fiúcska szorgalmasan tanulta a Heidelbergi Káté kérdéseit, és készült a konfirmációra, viselkedése komolyabbá vált, és napról napra engedelmesebb, barátságosabb, kedvesebb lett. A konfirmáció előtti napon a fiú így szólt édesapjához:

– Édesapám, úgy érzem, holnap nem állhatok meg Isten színe előtt anélkül, hogy ne

kérnék bocsánatot sokszori háládatlanságaimért, engedetlenségeimért, szófogatlan-ságaimért. Ígérem, a jövőben jó gyermek leszek.

– Fiam – válaszolta édesapja –, nagy örömmel mondhatom, nincs mit megbocsátanom, mert elégedett vagyok veled. Légy olyan jó, mint a konfirmációi előkészítő alatt voltál, és akkor boldoggá teszel minket: édesanyádat és engem is. Nagyon meghatódtak, és sírva ölelték át egymást.

Egy kis idő elteltével a konfirmandus arra kérte édesapját, hogy a konfirmációján vegyen részt ő is, hiszen nem szokott templomba járni. „Látva gyermekem fájdalmát és őszinte óhaját, igen megrendültem. Megígértem, és el is mentem a konfirmációi ünnepélyre” – írta az apa a naplóban.

Hogy milyen nagy áldás lett életére nézve a konfirmációi ünnepélyen való részvétele, annak ma ékes bizonylata, hogy az egész család részt vesz vasárnapról vasárnapra a templomi istentiszteleteken, és példamutató keresztyén életet él.

„Isten után a kicsi fiamnak köszönhetem, hogy hívő keresztyén lettem, én és egész családom” – olvasható az édesapa bejegyzésében.

Bányai László

Áprily Lajos

Assisi, jöjj...

Vadjárta út ez, vadcsapás,
moha – szegélye zúzmarás.

Halkul a léptem. De a vad,
az ő s a szarvas megszalad.

Pedig kezem fegyvertelen.
Assisi, hívlak. Jöjj velem.

Nagyobb erőd van, több hited,
a szarvast megszelídited.

A farkashoz is volt szavad:
megállt a gubbiói vad,

mert csodát tett kereszted...
Az erdön hadd járjak veled.

Assisi, szólj. Én hallgatok.
Űzött és nyugtalan vagyok.

Assisi, mellettem haladj.
Lelkemnek békességet adj.

Rómától a kálvinista Rómaig

A Németországi Protestáns Egyház karavánja ellátogat a reformáció városaiba. Izgalmas azonban, hogy a „kálvinista Róma”, Debrecen mellett az olasz főváros is szerepel útítterükben. Miként lehet a római katolicizmus központja a reformáció városa?

Róma már az első percben lenyűgöz. Monumentális épületei és lépten-nyomon felbukkanó ókori romjai egyszerre tartoznak a mindennapokhoz, és emlékeztetnek az évezredes múltra.

A reformációi karavánt Róma egyetlen evangélikus gyülekezete fogadja a belvárosban álló Krisztus-templomban. Az itteni állomás neve *Róma – az ökuméné kapuja*, amely a keresztyének egységére és közösségére próbálja felhívni a figyelmet.

Róma maga a történelem. Minden macskaköve, apró lépcsője és különleges erkélye rejt valamilyen történetet, amelyek elválaszthatatlanul kapcsolódnak a mindennapokhoz. A Via Appián sétálgatva eszünkbe juthat, hogy Pál és Péter apostol is ezeken az utakon járhatott kétezer évvel ezelőtt. Pál megtérése után Jeruzsálemtől távol, a zsidó diaszpóra és a Római Birodalom pogányai között hirdette az evangéliumot. Első missziós útja Ciprusra és Kis-Ázsiába vezetett, másodszor pedig már Európába is eljutott, a kontinensen neki köszönhetően terjedhetett el a keresztyénség.

Amikor hosszú, hányatott utazás után megérkezett Rómába, már várták őt az ottani keresztyének, Pálnak pedig megadatott, hogy eljutott a császár elé, és taníthatott Jézusról az akkori világ fővárosában.

Szent Péter-bazilika

Péter missziójának legkézzelfoghatóbb emléke maga a Szent Péter-bazilika és az előtte található óriási tér, amelynek helyén az ókorban Caligula császár cirkusza állt, ahol a keresztyénülődözések mártírjait is kivégezték. A hagyomány szerint Péter menekülni kényszerült Rómából az üldözések miatt, azonban a Via Appián haladva egy különös látomásban megjelent előtte Jézus. Az apostol megkérdezte tőle: Quo vadis, Domine? (Hová mész, Uram?) Mire Krisztus azt válaszolta neki: visszamegy Rómába, hogy ismét megfeszítsék. Péter annyira megrendült, hogy visszafordult, és vállalta a mártírhalált. Az apostol méltatlannak tartotta magát arra, hogy Jézushoz hasonlóan feszítsék keresztre, ezért kivégzőit arra kérte, hogy fejfelé szegeljék fel.

Péter apostolt végül a mai Szent Péter tér területén végezték ki, majd a közeli temetőben helyezték örök nyugalomra. A negyedik század elején vallásszabadságot hirdető Nagy Konstantin császár ezért e helyre építette a régi római bazilikát.

A tizenkét évszázad során az épület elavult, elsőként V. Miklós pápa gondolt a templom komoly restaurálására és részbeni újjáépítésére. Végül II. Gyula pápa új templom építését rendelte el, alapkövét 1506-ban rakták le. Luther Márton kolostorának küldöttségével 1510-ben látogatott a városba, ekkor látta a monumentális Szent Péter-bazilika építését is, ez az élmény komoly hatással volt későbbi munkásságára.

Mérhető kegyelem

Nekünk, protestánsoknak a Szent Péter-bazilika neve összeforrt a búcsúcédulákkal, amelyek egyre növekvő szerepe vezetett az 1517. október 31-i eseményekhez. A búcsúcédulák történeti háttéréről Kovács Györgyöt, a római

A római Szent Péter tér Bernini munkája

Pápai Német–Magyar Kollégium egyházművészeti szakirányos hallgatóját kérdezem.

Mint mondja, az egyház a középkorban elkezdett a kegyelemről úgy gondolkodni, mint mérhető kategóriáról. A szentmisét elsősorban már nem úgy értelmezték, mint a köztünk lévő feltámadott Úr jelenlétét, hanem mint megközelíthetetlen szentséget. A kései középkorban pedig kezdett elterjedni az a vélemény, hogy a mise az a különleges időszak, amikor a Szentháromság aktívan közli kegyelmi ajándékait a világgal, ezért egyre több misét tartottak, hogy a híveknek minél több alkalma lehessen közelebb kerülni a Szentháromsághoz és magához az üdvösséghez.

„Léteznek olyan figyelmeztetések 14. századi forrásokból, hogy az a pap, aki nem tart elég misét, akadályozza a Szentháromságot az ajándékok közvetítésében. Ilyen szabályokkal vált egyre inkább mérhetővé egy valójában mérhetetlen folyamat” – folytatja. Emellett az 1347-48-as pestisjárvány borzalmas megpróbáltatást hozott Európába, aminek komoly hatásai voltak a népesedésre, teljes generációk haláloztak el. Akkora érzelmi és lelki megrázkódtatást élt át Európa lakossága, amit még soha nem látott azelőtt. Emiatt különféle gondolatok születtek, többek között az is, hogy az ember vagy bocsánatért könyörög Istenhez vagy elpusztul. „Így alakult ki talán az a gondolkodásmód is, hogy áldozatot kell hozni azért, hogy méltók legyünk a bűnbocsánatra – teszi hozzá a katolikus pap. – A keresztyénség lassan mérhetővé tette a kegyelmet és a bűnbánatot, így megszületett a búcsúcédulák gondolata.” A búcsúcédula nem volt

más, mint anyagi áldozat, amellyel az ember hozzájárulhatott a Szent Péter-bazilika újjáépítéséhez. „A középkor végére számolhatóvá lett a kegyelem, és bár a katolikus egyház sohasem hirdette mint tanítást, mégis gyakorolta”.

Lépésről lépésre

Amint megismerem a búcsúcédulák háttérét, kíváncsi leszek, Olaszországban miként vélekednek a reformációról. Nem meglepő, hogy Itália lakóihoz alig érkezett el, az olaszok többsége nem igazán ismeri sem a reformátusokat, sem pedig az evangélikusokat. „Az érzelmi akadályok elhárulása a cél, mert leginkább az hátráltatja a felekezetek közötti találkozást” – mondja Kovács György. A katolikus pap úgy gondolja, a személyes kapcsolatok vezethetnek közelebb egymáshoz a felekezeteket. „Az a célunk, hogy az előítéletek megszűnjenek, és ne csak feltételezzük, hogy egy evangélikus vagy református mit gondol, hanem kérdezzük meg, érdeklődünk. S ezt szeretnénk mi is: hogy protestáns testvéreink érdeklődjenek az iránt, mit és hogyan hiszünk mi, mai katolikusok.”

„Katolikusként nehezen tudunk ünnepről beszélni, erre nem vagyunk érzelmileg készen. Az egyház látható egységének szétszakadása fájdalmas seb” – fogalmaz Kovács György. – Nagy kihívás számunkra a jubileumi év, hiszen tudjuk, a párbeszéd és a meg nem értés hiánya óriási károkat okozhat.” Ugyanakkor azt is hozzát teszi, ők maguk is felháborodnának sok mindenben, amit Luther Márton Rómában látott: az akkori világ valóban változásra szorult.

„Nem csak arra kell néznünk, mekkora utat tett meg a reformáció, hanem arra is, hogy ez alatt az ötszáz év alatt mekkorát változott a katolikus egyház. Fontos lenne a kölcsönös figyelem egymás iránt, hogy felismerjük a Szentírás és a hagyomány szerepét az életünkben – folytatja. – Ötszáz év távlatából látjuk, hogy a protestáns felekezeteknek is kialakult a maga hagyománya, amely meghatározza identitásukat, igemagyarázatukat.”

A reformáció városa

Három út találkozásánál fekszik a Trevi-kút, innen ered a tér neve is: Piazza Fontana di Trevi. Ezen a helyen, Neptunus szobrát nézve érzem igazán az ókori eszmék hatását a város mai látképére. Ezek a mondák mára mesékké, szimbólumokká egyszerűsödtek, a régi világ kitalált istenei és hősei ott ragadtak a múltban, miközben az egy igaz Isten kegyelme a mai napig valóság.

Erre tanít az is, hogy Róma – a karavánnak hála – a reformáció városa lehet. Megható tapasztalni, ahogy a Trevi-kúttól alig negyedóra távolságra található evangélikus gyülekezet tagjai a magyar reformátusságról és Debrecenről érdeklődnek. A beszélgetés során egyre inkább hitünk közös alapjai kerülnek előtérbe és nem a különbségek.

Farkas Zsuzsanna, reformacio.ma

Közelebb Istenhez – kerékpártúra az Alpokban

(Folytatás az 1. oldalról)

Kelemen Csongor (Inaktelke), Bardócz Csaba (Ikafalva), valamint jómagam a kolozsvár-monostori gyülekezetből.

– Milyen útvonalon indultok el, és mi a te feladatod?

– Június 19-én indulunk Erdélyből mikrobusszal, 21-én érkezünk Baselbe, onnan pedig 500 km-t tekerünk Genfig. Persze, mi amatőrök vagyunk, úgyhogy szükségünk volt egy profira is. Ez utóbbi Hollandiából érkezik, évente 2500–3000 km-t szokott kerékpározni. Hat évvel ezelőtt például Hollandiából Kolozsvárig biciklizett. Ő az, aki az útvonalat ismeri, azt beosztja, a kerékpáros térképet olvasni tudja, és nyilván azt is felméri, hogy amatőrök mekkora távot tudnak egy nap alatt megtenni nagyobb megerőltetés nélkül.

Én inkább a logisztikai s a menedzselés részével foglalkozom. Szerencsére az anyagi támogatás is meglesz, a csapattagok személyesen is hozzájárulnak a túra költségeihez. Nagy segítség számunkra, hogy Svájcban néhány gyülekezet ingyen ajánlott fel szállást: Zürichben és Baselben családok fogadnak majd minket. Az is sokat jelent, hogy a svájci HEKS segélyszervezet a teljes költségvetés mintegy 40 százalékát fedezi. Egyházkerületünk is támogat, Kató Béla püspök indít majd útra június 19-én: délben 12 órakor közös ima után rajtolunk a kolozsvári püspöki hivatal udvaráról.

Aznap este a budapesti Ráday-kollégiumban találkozunk egy magyarországi csapattal. Ők Pápától Sárospatakig bicikliznek ugyanabban az időszakban – ugyancsak 500 km-t – a peregrinus diákok emlékére. Nem terveztük előre, nem tudtunk egymás terveiről és útvonaláról – de valószínűleg nem volt véletlen.

– Milyen céllal kerékpároztok Svájcba?

– Kálvin János nyomába eredünk. Baselt, Zürichet, Genfet érintjük, és más kisebb svájci

városokban is megfordulunk. Baselben nyomtatták ki az *Institutiót*, Genf pedig az a város, ahol Kálvin megszervezte a református gyülekezetet. Ellátogatunk Strasbourgba is, amely ugyancsak Kálvin nevéhez kötődik, ugyanis ide számították egy ideig. A biciklitúra tehát izgalmas kalandnak ígérkezik.

Beszélgetésünk során Kató Béla püspök hangsúlyozta, akkor azt mondta: minden olyan kezdeményezést támogat, amely arról szól, hogy a lelkipásztori közösség erősödik. Hol máshol erősödhet jobban, mint a svájci Alpokban, ahol a nehéz terepen állandóan egymást segítve kell haladni? Hol csiszolódhat jobban össze egy közösség, ha nem egy közös szálláshelyen? Úgy érzem, az élményen túl a lelkési és baráti közösség is erősödni fog. Különböznél a tíz csapattagból hatan egy-egy évet Hollandiában tanultunk, valószínűleg ott szívtuk magunkba a kerékpározás szeretetét.

Egy másik célja is van az utunknak: a református kollégiumok számára szeretnénk támogatást szerezni. Adományt gyűjtünk anyagi nehézségekkel küzdő kollégista gyerekek tanulmányainak támogatására. Igyekszünk erdélyi magyar vállalkozókat megszólítani, hogy szerződés keretében valamilyen módon segítsék az erdélyi magyar felekezeti oktatást.

– Úgy gondolom, nem csak egymáshoz kerültek közelebb...

– Elsősorban a Jóistenhez kerülünk közelebb. Nem kimondottan a túrán van a hangsúly: úgy terveztük, hogy mindennap áhítat után indulunk útnak. Az ígéket még nem választottuk ki, de akár a Római levélből is vehetnénk a textusokat, hiszen ebből indult ki a reformáció. Luther ugyanis Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levelét olvasva döbbsent rá: a Jézus Krisztusban való hit által igazulunk meg ingyen kegyelemből. Kicsit viccesen fogalmazva pedig azt mondom, a 2000

méter magas Alpokban Istenhez is kicsit közelebb kerülünk.

Együttlétünk alkalmával elcsendesedünk, van időnk egymásra és a természetre figyelni, s másképp szemlélni a világot. Amikor ebben a gyorsuló világban 100 km/h-s sebességgel száguldunk az autóval, nincs időnk megfigyelni azt, amit a Jóisten alkotott. Másképp lehet csodálni a tájat biciklizés közben: egy tavat vagy akár a hegyeket. Ilyenkor eszünkbe juthat a zsoltár, amely szerint „szemeimet a hegyekre emelem, mert onnan jön az én segítségem”.

A kapcsolattartás szempontjából sem elhanyagolható a kezdeményezés, hiszen hollandiai, erdélyi és svájci lelkipásztorok találkoznak – egy közös ügy érdekében. Beszélgethetünk majd velük arról, ők hogyan élnek, miként szervezik meg gyülekezeteiket, milyen gondokkal szembesülnek. A kölcsönös tapasztalatcsere is fontos része lesz majd a túrának.

– Hogyan lehet figyelemmel követni az utakat?

– Szeretnénk úti beszámolót írni, képekkel együtt majd kinyomatva az olvasók elé tárni. Azt is el tudom képzelni, hogy élőben bejelentkezünk az Agnus Rádió műsorába és elmondjuk, aznap merre jártunk, hova tartunk. Az utunk pénteken fog zárulni, június 30-án Genfben úrvacsorával ér véget. Az ott levő magyar gyülekezetnek éppen egy kolozsvári teológus a lelkipásztora, aki a svájci városban tanul.

Refo500svajc névvel készül a Facebook-oldalunk, itt is nyomon követhető majd az utunk: képeket és rövid beszámolókat fogunk az oldalra feltölteni. Sőt filmezni is fogunk, a túra során készült filmet majd itthon egy rendezvény keretében mutatjuk be.

Szecsódi Árpád
Somogyi Botond

1517 - 2017
500 év
REFORMÁCIÓ

500 KILOMÉTERES SVÁJCI KERÉKPÁRTÚRA
AZ ERDÉLYI FELEKEZETI OKTATÁS JÖVŐJÉÉRT!

Bern
Medvefélék, múzeum, Albert Einstein, hangverseny, sálsa

Zürich
Hangverseny, múzeum, tango

Genf
Hangverseny, múzeum, színház, múzeum, szabad művészet

Luzern
Tó, hangverseny, zenekar, hegy, múzeum

Lucerne
Tó, dzsessz, természetjárás, múzeum, állatkert

Bázel
Múzeum, művészet, balett, hangverseny, állatkert

Zug
Tó, dzsessz, természetjárás, dzsessz, tó

Engelberg
Tó, dzsessz, természetjárás, dzsessz, tó

Lausanne
Tó, dzsessz, természetjárás, dzsessz, tó

Genfig
Tó, dzsessz, természetjárás, dzsessz, tó

A holnapnak élni, a mának vagy a mában?

Régóta foglalkoztat a kérdés: miért szentelünk keveset arra, ami oly sokat számít nekünk? Azt mondjuk, barátaink sokat jelentenek számunkra, és való igaz! Mégis hónapokon vagy éveken át nem látogatjuk meg őket.

Szeretteink a legfontosabbak, mégsem időzünk velük eleget. Napjainkból gyakran éppen ők maradnak ki. Aligha fordul elő, hogy valaki a halálos ágyán azon bánkodik, „miért is nem voltam többet az irodában?!”. Bizonyára sokkal többen vannak, akik ezt mondják: „Bárcsak több időt töltöttem volna gyermekeimmel és családommal!”

Vizsgálódásom és töprengésem során ketős okra leltem, mindez a jövőről alkotott tévhitünkre és a sürgős dolgok látszólagos fontosságára vezethető vissza.

Az álombeli jövő

Túl gyakran hallom, hogy „majd holnap foglalkozom belső életemmel, most nagyon zsúfolt a programom, de amikor ezen túl leszek, rögtön belefogok, és a lelkemre is odafigyelek!”! Lelkipásztortól is hallom ezt. Aztán eljön a holnap, és vele az újabb teendők sora – és holnap sem lesz könnyebb. Ami ma nem megy, holnap sem megy...

A jövővel kapcsolatos álmodásunk egész életünkön át elkísér. Az óvodás ránéz idősebb társára, aki már iskolatáskát visz a hátán. Szeme csillogása árulja, mire gondol: „Jövőre már én is *iskolás* leszek!”

Néhány évvel később, az általános iskola vége felé az élteti: „Már csak két év, és jön a középiskola! Az lesz ám az élet! Bárcsak felvennének! Majd, ha *gimnazista* leszek...!”

Aztán eljön az érettségi napja: „Most már kevés választ el attól, hogy *egyetemista* legyek. Szabad és felnőtt!”

Az egyetemi évek során arról fantáziál, milyen lesz, mikor saját keresete lesz, saját otthona és saját autója. Célegyenesbe ér, és végre elkezdődhet számára a nagybetűs *Élet!*

Idővel aztán családja lesz, háza és autója. Munkába menet már azon spekulál, hogy egy nap majd nem kell többet dolgoznia. *Nyugdíjas* lesz.

Egy nap emberünk arra ébred, hogy a jövő, amire annyit épített, már a múlté. Körülnéz: az élet, amire mindig készült, mögötte van.

Miért toljuk át mindig a holnapba a jelenben való élest?

A válaszadásban segíthet egy francia antropológus története, aki az idő fogalmával foglalkozott. Azt akarta megérteni, hogy a különböző kultúrákban miként állnak hozzá az emberek az időhöz. Egy Afrikában őshonos törzs tagjait arra kérte, beszéljenek neki az időről. Nem értették a kérdését. Erre magyarázni kezdte: „Beszéljete arról, mit jelent számotokra az idő. Tudjátok, amikor beosztjátok a holnapi teendőiteket, és terveztek – beszéljete az időről!” A helyiek azt

felelték: „Hát te azt hiszed, Isten vagy? Mit tudod te, mit tehetsz holnap?”

Úgy beszélünk arról, hogy mit teszünk holnap, hova utazunk a jövő héten, és mire megnyit fordítunk a jövő évben, mintha a holnap a hatalmunkban állna.

Ha azt hisszük, miénk a jövő, akkor mindig van egy rejtkehelyünk, ahova a jelen terhei elől bármikor elbújhatunk. Ez a „mi lett volna, ha” vagy „mi lenne, ha” virtuális valósága, pontosabban valótlansága. Az álmodozások, illúziók, fikciók és fantáziák világa, az ideológiák és utópiák felségterülete. Elodázó életmódunkhoz e jövővel kapcsolatos téveszménk szolgált

Mi leszek, ha nagy leszek?

alapot. Ha hisszük, hogy jövőre van még egy esélyünk, akkor megengedjük magunknak a fantáziálást.

Aki nem gondolja, hogy övé a jövő, az a jelenben él. A gyerekek jó példák ebben. Jézus egyszer azt mondta, ha olyanok nem leszek, mint a gyerekek, nem mehettek be az Isten országába. Úgy hiszem, a gyermek nem annyira a bizalom tekintetében példaértékű számunkra, mert ha a gyermeket megijeszti, akkor a félelem hamar elsodorja. A gyermek leginkább a jelenlében állít példát elénk: amikor játszik, sír, eszik, figyel vagy nevet, egészen a jelenben él.

A látszatok világa

A fontos dolgok halogatásának másik oka a jelentéktelen dolgok látszólagos fontosságában rejlik. Ez az illúziók másik dimenziója.

Arról van szó, hogy a hazug és pusztító jelenségek mindig több figyelmet követelnek maguknak, mint az igazak és a rendesek. Vegyük egészségünket! Egészségesen nem vagyunk tudatában annak, milyen óriási erők dolgoznak, és hány ezernyi folyamat zajlik bennünk állandóan és összerendezetten. Az egészség jelenléte nem feltűnő. Egészségünkkel többnyire akkor kezdünk foglalkozni, amikor annak a hiánya jelentkezik: valami fáj. Ekkor inkább a betegséggel foglalkozunk; már az köti le figyelmünket, ami kínoz. A rendellenes dolgok hivalkodnak, és figyelmet követelnek, még akkor is, ha jelentőségük kisebb.

Ami egészséges, az nem hivalkodik. Az egészség, még ha erős és eleven, akkor is csendes. Amíg van bennünk élet, bizonyosan erősebb bennünk, mint a betegség, akármilyen betegek legyünk is. A halottnak már nem fáj a foga, nekünk azért fáj, mert élünk. De ilyenkor nemigen gondolunk az egészségre. Ha fogunk, gyomrunk, szívünk rendetlenkedik, akkor előretolódik a fájdalom, és háttérbe szorul az egészség. Elfelejtjük, hogy az egészség nagyobb bennünk, mint a betegség.

Azért nem törődünk eleget a Valósággal, mert ezek a jelenségek lényegüknél fogva becsapósak. A mutatós és látványos felszín nem mindig tükrözi a teljes valóságot.

Ahhoz, hogy az egészséget ápoljuk (és ne csak a betegséget kezeljük), szemléletváltásra van szükségünk. Hogy azt igenehessük, ami emberré tesz és éltet, meg kell becsülnünk azt is, ami nem látható. A Valóság gyakran rejtőzködő. Észrevételéhez „képeznünk” kell érzékeinket. Ahhoz, hogy igazán éljünk – ne csak túléljük, hanem megéljük az Életet – ki kell alakulnia és meg kell erősödni bennünk annak a szemléletnek, amely a Valóságot, annak rejtőzködő dimenziójában is látja, és ahhoz ragaszkodik.

Hitre van szükségünk. Nemcsak arra a hitre, amivel egyszer megpillantottuk a Valóságot, és keresztyének lettünk, hanem arra a hitre is, amely *látja* a Valóságot. A bibliai hit benső lényünknek az a tevékenysége, amely által szem előtt tartjuk a Láthatatlant.

Aki a mában él, a ma Valósága szerint él: a lényegre reagál, és a lényegtelen dolgokban nagyvonalú. A hétköznapi életben, a munkában és a kapcsolatokban azt is figyeli, ami rejtőzködő. Azt a valóságot, amely nem kiált, és az utcán nem hallatja szavát. Ami tiszta és igaz, nem tolatkodó és nem harsány. És nem engedi, hogy az érzéki vágyak oltárán feláldozzák mindazt, ami világos, feddhetetlen és szabad, mert belülről él.

Meghívás

A Szentírás azt mondja, hogy Egy Valaki tartja kezében a jövőt: Az, Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Egyedül Neki van hatalma a holnap felett (Zsid 13,8). Ha elismerjük időbeli korlátainkat, nekünk csak a jelen marad. Csakis a jelen idővel gazdálkodhatunk. Arra reagálunk, ami most történik. A „Vagyok” a jelenben szólít meg minket, és mi a jelenben válaszolhatunk: „most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveiteket!” (Zsolt 95,7; Zsid 3,7–8.)

A mában élő ember a jelennek nemcsak a felszínét látja, hanem a Valóságnak azt a rétegét is, ami nem olyan kiabáló. Az ilyen ember nem engedi, hogy döntéseit és energiáját csupán a felszíni dolgok határozzák meg: az érzések, a lehetőségek és az elvárások. Kitar amellet, amit igaznak tart, és keresi azt a Valóságot, amit csak becserkészni lehet, jobban mondva, ami becserkész minket.

Kovács Endre

A keresztyénüldözés aktuális formái és okai

(Folytatás az 1. oldalról)

Sorsz.	Ország	Pontszám
1.	Észak-Korea	92
2.	Szomália	91
3.	Afganisztán	89
4.	Pakisztán	88
5.	Szudán	87
6.	Szíria	86
7.	Irak	86
8.	Irán	85
9.	Jemen	85
10.	Eritrea	82
11.	Líbia	78
12.	Nigéria	78
13.	Maldív-szigetek	76
14.	Szaúd-Arábia	76
15.	India	73

Aki évek óta kíséri figyelemmel a jelentéseket, magától is megállapíthat bizonyos trendeket. Elsőként azt, hogy a helyzet Keleten változatlan. Az üldözés a kommunista-ateista diktatúrát kitartóan gyakorló Észak-Koreában a legnagyobb. Az ifjú Kim Dzsong Un diktátor „teljesítményét” börtönök és munkatáborok növekvő tömegei jelzik.

Negatív rekorddöntögetés Ázsiában és Afrikában

Egyértelmű jelzés, hogy az üldözési index éllavasai ebben a térségben találhatóak. A döbbenetes az, hogy az első 25-30 helyen az iszlám államok szerepelnek, illetve olyanok, ahol a vallási nacionalizmus szélsőséges módon erős. Közülük 18 iszlám többségű ország. Elképesztő „fejlődést” mutat egy év alatt a keresztyénüldözés tekintetében Szomália és Szudán: ezek a 7. helyről a 2. helyre, illetve a 8. helyről az 5.-re kerültek. Pakisztán, amelyik főként a hindu nacionalizmusban jár elől, egy év alatt a 6. helyről a 4. helyre lépett.

Mozgásirányok – világtrendek

A közel-keleti régió iszlám területein folyó küzdelmekben a keresztyének több frontvonal közé szorultak. Részben a szunnita és síita küzdelem vonalai közé, részben az Iszlám Állam és más arab országok közé. Ezen túlmenően az

ázsiai térségben is igen kritikus a keresztyének helyzete olyan országokban, mint India, Laosz, Banglades, Vietnam, Bhután.

Az 50 ország túlnyomó többsége Közel-Keleten és Észak-Afrikában található. Az első tíz országból az index élén nyolc iszlám ország, az 50-ből pedig 35, ahol az iszlám az okozója az üldözéseknek. Még egy olyan országban is, mint Egyiptom – ahol fél évezreddel az iszlám megjelenése előtt már virágzó keresztyén, kopt közösségek éltek, s ma a Közel-Kelet legnépesebb egyháza is itt található – igen erős a keresztyének elnyomása, nem ritkán üldözése.

Az Open Doors az elmúlt évek adatait összegezve arra a következtetésre jutott, hogy kilenc éve még 100 millióra becsülte az üldözött keresztyének számát, mára viszont ez a szám 200 millió fölé emelkedett. Tehát tíz év alatt megduplázódott.

Regionális trendek – buddhista nacionalizmus

Ázsiában a vallásilag motivált nacionalizmus erősödését látjuk. Ez a tendencia a 90-es évek óta tart. Kissé meglepő módon Indiában a hindu fundamentalizmus felerősödésével jelentkezik a keresztyénüldözés. Hozzájárul ehhez a fundamentalista Narendra Modi 2014-es választási győzelme is. Tízezrével képeznek ki szélsőségeket tanárrá, akik azért vezetnek az iskolákat, hogy családokat radikalizáljanak. Delhiben például havonta átlagban 40 olyan eset történik, amikor a szélsőségesek lelkészeket vernek meg, templomokat, imaházakat gyújtanak fel, a keresztyén hitre térteket üldözik. A vizsgált időszakban nyolc keresztyént öltek meg hite miatt. Indiában 64 millió keresztyén él, ebből mintegy 39 millió közvetlen üldözésnek van kitéve.

A buddhista motivációjú nacionalizmus is egyre keményedik. Bhutánban a keresztyéneket nem tekintik igazi bhutániaknak. Az új elektromos személyazonossági bevezetése óta nem egyszer a keresztyéneket kihagyták a rendszertől. Srí Lankán is erősödik a buddhista nacionalizmus, így került fel ez az ország is az ötvenes listára. Az elbizonytalanodott ázsiai kormányok erős nacionalizmusba menekülnek. A maláj

államfő korrupció gyanúja miatt került nyomás alá, Kína vezetői is nemzeti vallásosságról beszélnek. Egyre több ázsiai országban lehet észlelni azt a közös trendet, hogy a vallás és az államhoz való hűség kéz a kézben jár. Így például Srí Lankán a teljes értékű állampolgár természetesen buddhista. Az „igazi” malájnak pedig muszlimnak kell lennie. Az egyetlen kivétel ebben a térségben a többségében katolikusok lakta Fülöp-szigetek alkotják.

Iraki menekültek húzódnak meg egy templom padjai között

Szabó Lőrinc

Hazám, keresztyén Európa

Utálom és arcába vágom:
– Száz év, de tán kétezer óta
őrült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!

Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkal;

száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!
Hazám, keresztyén Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,

mi lesz, ha újra földre száll
a Megcsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája
egyszer már mindent elveszített:

mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórókkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,
bosszúálló angylasereggel?

Mi lesz, ha megjő Krisztus és
új országot teremt a földön,
ha elhullanak a banditák
s nem lesz több harc, se kard, se börtön,

ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált – óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:

hazám, boldogtalan Európa,
ha túlled a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?

A Szahara alatti övezet iszlamosodása

A Szaharától délre elterülő vidékeken az utóbbi években rendszeresek az iszlám eredetű lázadások. Ezt jelzi a két különösen is brutális félkatonai szervezet, a Boko Haram és az Al-Shabaab véres tevékenysége. Az előbbit az ENSZ Afrika legsúlyosabb humanitárius válsága okozójaként nevezte meg. Boko Haram-isták nyolcmillió embert sodortak az éhhalál szélére. Szomáliában az Al-Shabaab legkevesebb tíz keresztyént ölt meg. Szaúd-arábiai muszlim segélyszervezetek szélsőséges szellemű iskolákat építettek Szomáliában, Kenyában, Nigériában, Burkina Fasóban, mecsetépítéseket követelnek. Kenya keleti részében is nő a somáliai szélsőséges iszlamisták veszélyeztető befolyása, jóllehet az ország keresztyén többségű. Szudánban kormánytámogatással folyik az ország déli részének iszlamosítása.

Reformáció: hadat üzeni a középszerűségnek

Presbiteri közgyűlés Kolozsváron

A Kolozsvári Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének közgyűlését tartották február 25-én a református kollégium dísztermében. Dr. Bibza Gábor esperes igei bevezetőjét követően Floriska István PSZ-elnök köszöntötte a mintegy 90 résztvevőt. Az elnök elmondta, hogy a 38 gyülekezetből szinte mindegyik képviselteti magát, ezt követően hangzott el az elnöki beszámoló. Ebből megtudhattuk, hogy a szövetség az egyházmegye presbiterait, egyháztagjait, fiataljait, gyermekeit foglalkoztató rendezvényeket

szervezett, illetve hozzájárult ezek megszervezéséhez. A négy körzeti presbiterálálkozón kívül a szövetség honismereti kirándulásokat szervezett Erdélybe és Magyarországra. A többi belmissziós szövetséggel együtt a gyerekek számára olyan találkozót szerveztek, ahol ápolhatják anyanyelvüket, népdalokkal, néphagyományokkal ismerkedhetnek, irodalmi és történelmi ismeretekkel gazdagodhatnak. Az ivói Erzsébet-tábor mellett a megyei PSZ Kolozson konfirmandusokat táboroztatott. A szövetség anyagi támogatásban részesítette a Kolozspatán rendezett gyülekezeti találkozót és az épülő szászfenesi templom költségeihez is hozzájárult. Mindez azért volt lehetséges, mert a 38 egyházközségből csupán egy nem fizette be a tagdíjat. A presbiterek folytatták

az elnéptelenedett, elárvult templomkertek, temetők rendezését, takarítását is. Floriska István PSZ-elnök elmondta: e tevékenységeket a lehetőségek szerint az idén is megszervezik.

Az elnöki beszámoló után Fazekas Zsolt belvárosi lelkipásztor a reformációról tartott előadást, amelyben a presbiteri tisztség fontosságára hívta fel a figyelmet. Megújulás csak akkor lehetséges, ha az alvó óriást, jelen esetben a gyülekezetet vagy az egyházat, felébresztjük – hangsúlyozta az előadó, aki szemléletes példát is mondott. Egy esküvő előtt a násznépet megkérték, hogy a lakodalomba mindenki vigyen egy liter bort. A cél az volt, hogy miután összetöltik az üvegek tartalmát, abból kínálják meg a vendégeket. Csakhogy miután megkóstolták az italt, kiderült: mindenki vizet vitt. Úgy gondolták, hogy majd a többiek visznek bort, s az egy üveg víz nem fog érződni. A presbitereknek, egyháztagoknak sem szabad így gondolkodniuk. Nem szabad engednünk, hogy szolgálatunk felhiguljon, hogy azt

mondjuk: majd megy helyettünk más a templomba, majd dolgozik helyettünk más” – fogalmazott Fazekas Zsolt. A lelkipásztor elmondta, egyre többen vannak olyanok, akik haszonra vágnak, profitot remélnék mindenből. Az ilyen személyek azt kérdezik: mit adott nekem az egyház az elmúlt 25 évben? Elfelejtik, hogy az egyház biztosítja az igével való élés lehetőségét, az igehirdetést, a bibliaórákat, a keresztelést, konfirmációt és még sok más mindent. Ez viszont mintha egyeseknek nem kellene vagy nem lenne elég. „Az egyháznak olyan emberekre van szüksége, akik nem várnak profitot, hanem akik azt tudják mondani: milyen sokat kaptam Istentől, a gyülekezeti közösségtől, és még milyen sokat

ben 24 százalékkal kevesebb, mint amit eredetileg megítéltek. A februári támogatást viszont végleg elveszítettük, ez több mint 40 ezer lejes összeget jelent” – fogalmazott Tóth Anna.

A sajtónak nyilatkozva a Tóth Anna elmondta: a márciustól megítélt támogatás az évi kiadások alig harmadát teszi ki, ezért számítanak arra, hogy a megyei önkormányzat pályázatán megkapják a tavalyi összeg kétszeresét, mivel korábban a tanács részéről ígéret hangzott el, hogy az idej szociális pályázati alapot megduplázzák.

„Öröndetes dolog, hogy a minisztérium márciustól újból támogatja munkánkat. Igaz ugyan, hogy nem a decemberben megítélt összeget hagyták jóvá (annak csupán 60 százalékát folyósítják majd), de még így is nagyobb támogatást kapunk, mint a 2016-os esztendőben” – mondta el az *Üzenetek* Kovács István diakóniai tanácsos.

SB

tudok adni felebarátainknak, az egyháznak” – mondta az előadó.

Minden keresztyén kapott kegyelmi ajándékot Istentől, ezt kell felfedezni, megtalálni és az egyház, a közösség valamint Isten országának az érdekében felhasználni – üzent a presbitereknek Fazekas Zsolt, aki szerint a reformáció évében hadat kell üzeni a rangos középszerűségnek.

Előadást követően Floriska István az egyházmegyében idén sorra kerülő rendezvényeket ismertette. A körzeti presbiteri találkozókön kívül imaláncsorozatot szerveznek különböző gyülekezetekben. Ezek az alkalmak az egyházért, a családért, gyermekeinkért, erdélyi magyarságunkért és a szörvényben élőkért fognak imádkozni.

SB

Az Élet Urának, a mindenható és kegyelmes Istennek akaratába belenyugodva tudatjuk, hogy Komlód, Oroszfája, Magyarokölös, Magyarpalatka, Várkudu és Bethlen egyházközségek egykori lelkésze, Lelkészerterkezleti Szövetségünk tagja,

Rigmányi János

nyugalmazott lelkipásztor

hosszú betegség után 2017. március 10-én, életének 77. esztendejében visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetésére március 13-án került sor szülőfalujában, Tacson.

Az Élet Urának akaratába belenyugodva tudatjuk, hogy

Tunyogi Lehel

református lelkipásztor

a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet tudományos kutatója, a melegföldvári, esztényi és magyarfodorházi gyülekezetek egykori lelkipásztora, hosszú szenvedés és nehéz betegség után 2017. március 10-én, életének 49. esztendejében visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetésére március 15-én került sor Kolozsváron a Házsongárdi temetőben. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán